

Dr. Gelencsér József (1930–2017)

A visszavonhatatlan, végleges búcsú mindig megrendülést okoz, valamiféle számvetésre késztet, mert életünk regényének „utolsó mondatát” nem magunk írjuk. Noha minden ember egyedi, csodálatos és egyformán érték, vannak, akik egyéni vagy közéleti szerepük miatt a nyilvánosság figyelmét érdemlik ki. Ezek közé tartozik a most eltávozott Dr. Gelencsér József, a Markusovszky Kórház volt főigazgatója. Minden nekrológ voltaképpen egy képletes végső ölelés, ezért az alábbi búcsúsorok sem felelhetnek meg a teljesség igényének.

Gelencsér József a somogyi Böhönyén született 1930-ban, ám ízig-vérig Vas megyeivé, sőt szombathelyivé vált. Általános orvosi diplomáját 1956-ban a Pécsi Orvostudományi Egyetemen szerezte. Kaposvári, majd zalaegerszegi kitérő után, 1969-ben került a Markusovszky Kórház élére, ahol független vezetőként szervezői képességeit kibontakoztathatta. A kórház egyik legnehezebb, de egyúttal az akkori politikai események később legvitatottabb időszakában lett az intézmény első embere. Következetes munkával ismerte meg, majd vezette a kórház belső és külső ügyeit. Nemcsak az egészségügyi szervezést, hanem a gazdasági ügymenetet is elsajátította, hogy mindent felelős módon a kezében tarthasson. Ismerte a kórház minden szervezeti egységét, épületállományát, dolgozóit. Mindenre gondja volt, a legkisebb rendellenesség, szakmai anomália vagy akár műszaki hiba sem kerülte el figyelmét és ellenőrzését. A szinte folyamatosan folyó kórházi rekonstrukciónak egyik atyja és mozga-

tója volt. Lelkes híve volt a Markusovszky-kultusznak. Jó kapcsolata volt az országos és megyei egészségügyi vezetéssel és a Pécsi Orvostudományi Egyetemmel, amelynek első oktató kórháza lettünk. Támogatta a tudományos munkát és sok utánjárással bővítette a gyógyítás és kutatás műszerállományát. Nagy gondot fordított a káderutánpótlásra. Személyesen járt utána, hogy az osztályvezető főorvosi kar az ország legkiválóbb szakembereiből álljon, betegközpontú interdiszciplináris szellemiséget alakított ki. Az ország első műtőblokkjának kialakításában fontos szerepet játszott, mert felismerte ennek jelentőségét és támogatta megvalósulását. Főigazgatósága során a kórház hazánk harmadik legnagyobb és talán leg híresebb vidéki kórháza volt. Regnálása vége fele négy osztályvezető főorvosunk állt az országos szakmai kollégiumok élén. A klinikai gyógyítás minőségi színvonala és az osztályvezetők tudományos képesítése folytán a Markusovszky Kórház bármikor válhatott volna az akkor szóba kerülő ötödik magyar orvosegyetem bázisintézményévé. Általánosan elmondható, hogy a kórházban rendet és fegyelmet tartott.

Címzetes egyetemi docensi kinevezést 1985-ben kapott. Az Orvos-Egészségügyi Dolgozók Szakszervezete Központi Vezetőségének és Elnökségének tagja volt.

Vezető posztjáról méltatlanul távozott. A rendszerváltozás után szinte kirekesztették egy olyan rendelet kapcsán, amit az Alkotmánybíróság is megsemmisített. A történelmi igazságszolgáltatás szerencsére majdnem mindenkit még életében utolér. Őt is rehabilitálták, bár szinte búcsú és köszönet nélkül kellett a kórházból távoznia. 1997-ben megkapta a Batthyány Társaság aranygyűrűjét, 2004-ben a Magyar Köztársaság Érdemrend Tiszti Keresztjét, 2004-ben a Dr. Vass József-emlékérmét, 2005-ben Pető Ernő-emlékplakettet, végül 2007-ben a Markusovszky Lajos-díjat érdemelte ki.

Halálát özvegyi magány után hosszú szenvedés és nyomorult testi leromlás előzte meg. Elhúzódó betegsége során szelleme fokozatosan elhomályosodott, amit a természet könyörületességként foghatunk fel. Szeptember 14-én hajnalban érte utol a halál.

Kedves Igazgatónk! Köszönjük és sokra értékeljük, amit a magyar egészségügyért, a betegekért, kórházunkért és értünk tettél. Isten nyugosztaljon békében! Az általad huszonegy évig vezetett Markusovszky Kórház, érdemeidet elismerve, Nagy Lajos főigazgató kezdeményezésével, halálod után is gondoskodik rólad, saját halottjának tekint.

Dr. Széll Kálmán professor emeritus